

**"মৰমৰসন্তানসকল – এতিয়া উভতি যাব লাগিব সেয়েহে পুৰণি দেহ আৰু পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা উপৰাম হোৱা,
নিজৰ বেটাৰী চাৰ্জ কৰিবৰ কাৰণে যোগৰ ভটিষ্ঠ বহা"**

প্ৰশ্ন: যোগত পিতাৰ পুৰা কাৰেন্ট (শক্তি) কোনসকল সন্তানে পায়?

উত্তৰ: যাৰ বুদ্ধি বাহিৰত ভ্ৰমি নুফুৰে, নিজক আত্মা বুলি ভাবি পিতাৰ স্মৃতিত থাকে, তেওঁয়েই পিতাৰ কাৰেন্ট পায়। বাবাই সন্তানসকলক শক্তি দিয়ে। সন্তানসকলৰ কাম হৈছে পিতাৰ কাৰেন্টক কেচ (ধাৰণ) কৰা কিয়নো সেই কাৰেন্টৰ দ্বাৰাই আত্মাৰূপী বেটাৰী চাৰ্জ হ'ব, শক্তি প্ৰাপ্ত হ'ব, বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। ইয়াকে যোগৰ অগ্নি বুলি কোৱা হয়, ইয়াৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।

ওঁম শান্তি। ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী)। এতিয়া সন্তানসকলৰ ঘৰো মনত পৰে। পিতাইতো ঘৰৰ আৰু ৰাজধানীৰ কথাই শুনাব আৰু সন্তানসকলেও এই কথাবোৰ বুজি পায় যে আমাৰ আত্মাসকলৰ ঘৰ কোনখন? আত্মা কি হয়? এয়াও ভাল দৰে বুজি পাইছে যে বাবা আহি আমাক পঢ়ায়। পিতা ক'ৰ পৰা আহে? পৰমধামৰ পৰা। এনেকৈ কোৱা নহ'ব যে পাৱন সৃষ্টি ৰচিবলৈ কোনোবা পাৱন সৃষ্টিৰ পৰা আহে। নহয়, পিতাই কয় - মই সত্যযুগী পাৱন সৃষ্টিৰ পৰা অহা নাই, মইতো ঘৰৰ পৰা আহিছো, যিখন ঘৰৰ পৰা তোমালোক সন্তানসকল ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছা। ময়ো ড্ৰামাৰ প্লেন (নাটকৰ পৰিকল্পনা) অনুসৰি প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত ঘৰৰ পৰা আহোঁ। মই থাকো ঘৰত, পৰামধামত। পিতাই ইমান সহজভাৱে বুজায় যেন পিতা চহৰৰ পৰা আহিছে। কোৱা হয় যেনেকৈ তোমালোক ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহা, ময়ো তাৰ পৰা ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছো, ড্ৰামাৰ প্লেন অনুসৰি। মই নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) হওঁ। সকলোবিলাক কথাই মই জানো-ড্ৰামাৰ প্লেন অনুসৰি।

কল্প-কল্পই মই এই কথাবোৰেই তোমালোকক শুনাওঁ। যেতিয়া তোমালোক কামৰ চিতাত উঠি কলা, ভাস্কৰ হৈ যোৱা। জুইত মনুষ্য ক'লা হৈ যায় নহয় জানো। তোমালোকো ক'লা হৈ গৈছা। সতোপ্ৰধান অৱস্থাৰ বল সকলো নোহোৱা হৈ গ'ল। আত্মাৰ বেটাৰী এনেকুৱা নহয় যে একেবাৰে দিচাৰ্জ (নাইকিয়া) হৈ যায় আৰু গাড়ী ৰৈ যায়। এই সময়ত সকলোৰে দিচাৰ্জ হোৱাৰ সময় আহি গৈছে, এই সময়তে পিতাই কয় - ড্ৰামা অনুসৰি মই আহোঁ যি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্ম হয়, তেওঁলোকৰ বেটাৰী চাৰ্জ হয়। তোমালোকৰ বেটাৰী এতিয়া নিশ্চয় চাৰ্জ হ'ব। এনেকুৱা নহয় যে কেৱল ৰাতিপুৱা ইয়াত আহি বহিলেই বেটাৰী চাৰ্জ হ'ব। নহয়, বেটাৰী চাৰ্জ উঠোতে, বহোঁতে, চলোতে-ফুৰোতে হ'ব পাৰে - স্মৃতিত থাকিলে। তোমালোক প্ৰথমতে পবিত্ৰ আত্মা সতোপ্ৰধান আছিল। সঁচা সোণ, সঁচা অলংকাৰ আছিল। এতিয়া তমোপ্ৰধান হৈ গ'ল। এতিয়া আকৌ আত্মা সতোপ্ৰধান হ'লে, শৰীৰো পিয়ৰ (শুদ্ধ) প্ৰাপ্ত হ'ব। এতিয়া বহুত সহজ শুদ্ধ হোৱাৰ ভটিষ্ঠ হয়, ইয়াক যোগৰ ভটিষ্ঠ বুলিও ক'ব পাৰি। সোণকো ভটিষ্ঠ দিয়া হয়। এইয়া হ'ল সোণক শুদ্ধ কৰাৰ ভটিষ্ঠ, পিতাক স্মৰণ কৰাৰ ভটিষ্ঠ। শুদ্ধতো নিশ্চয় হ'ব লাগিব। স্মৰণ যদি নকৰা তেন্তে ইমান শুদ্ধ নহ'বা। আকৌ হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰিবই লাগিব, কাৰণ এইয়া নিষ্পত্তিৰ সময়। সকলোৱে ঘৰলৈ যাব লাগিব। বুদ্ধিত ঘৰৰ স্মৃতি আছে। আন কাৰো বুদ্ধিত নাথাকিব। তেওঁলোকে ব্ৰহ্মক ঈশ্বৰ বুলি কৈ দিয়ে, সেয়া ঘৰ বুলি নুবুজে। তোমালোক এই বেহদৰ ড্ৰামাৰ (নাটকৰ) ভাওৰীয়া, ড্ৰামাৰ বিষয়েতো তোমালোকে ভালদৰে জানি গৈছা। পিতাই বুজাইছে - এতিয়া 84ৰ চক্ৰ পুৰা হ'বৰ হ'ল, এতিয়া ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব। আত্মা এতিয়া পতিত, সেয়েহে ঘৰলৈ যাবৰ বাবে আহ্বান কৰে - বাবা আহি পাৱন কৰি তোলাহি। নহ'লে আমি যাব নোৱাৰো। পিতাইহে এই কথাবোৰ সন্তানসকলক বুজায়। এয়াও সন্তানসকলে বুজি পাইছে, সেইবাবে তেওঁক পিতা-পিতা বুলি কয়। শিক্ষক বুলিও কোৱা হয়। মনুষ্যইতো কৃষ্ণক শিক্ষক বুলি ভাবে। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে কৃষ্ণই নিজেও পঢ়িছিল, সত্যযুগত। কৃষ্ণ কেতিয়াও কাৰো শিক্ষক হোৱা নাই। এনেকুৱাও নহয় যে পঢ়ি উঠি পিছত শিক্ষক হ'ল। কৃষ্ণৰ শৈশৱ কালৰ পৰা ডাঙৰৰ হোৱালৈকে সেই কাহিনী তোমালোক সন্তানসকলে জানা। মনুষ্যইতো কৃষ্ণক ভগৱান বুলি ভাবি কৈ দিয়ে, যিফালে চাওঁ কৃষ্ণই কৃষ্ণ। ৰামৰ ভক্তই ক'ব, যিফালে চাওঁ ৰামেই ৰাম। ভক্তিৰ সূতাই আউল লাগি গৈছে। তোমালোকে এতিয়া জানা ভাৰতৰ প্ৰাচীন যোগ আৰু জ্ঞান অতি প্ৰখ্যাত। মনুষ্যই একো নাজানে। জ্ঞানৰ সাগৰ এজন পিতাই হয়, তেওঁ তোমালোক সন্তানসকলক জ্ঞান দিয়ে। সেয়েহে তোমালোককো মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ বুলি কোৱা হ'ব। কিন্তু পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি। সাগৰ বুলিয়ে কোৱা বা নদী বুলিয়ে কোৱা? তোমালোক হৈছে জ্ঞানৰ গঙ্গা, ইয়াতো মনুষ্য বিবুদ্ধিত পৰে। মাষ্টৰ জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱাটো একেবাৰে

সঠিক।

পিতাই সন্তানসকলক পঢ়ায়, পুৰুষ-মহিলা বুলি কথা নাই। প্ৰাপ্তিও (উত্তৰাধিকাৰো) তোমালোক সকলো আত্মায়ে লোৱা সেয়েহে পিতাই কয় - দেহী-অভিমানী হোৱা। যেনেকৈ মই পৰম আত্মা জ্ঞানৰ সাগৰ তেনেকৈ তোমালোকো জ্ঞান সাগৰ হোৱা। মোক পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কয়, মোৰ কৰ্তব্য সকলোতকৈ উচ্চ। ৰজা-ৰাণীৰ কৰ্তব্যও সকলোতকৈ উচ্চ হয় নহয় জানো। তোমালোকৰো উচ্চত ৰখা হৈছে। ইয়াত তোমালোকে জানা যে আমি আত্মাসকলে পঢ়োঁ, পৰমাত্মায়ে পঢ়ায় সেয়েহে দেহী-অভিমানী হোৱা। সকলো ভ্ৰাতৃ হৈ যায়। পিতাই কিমান পৰিশ্ৰম কৰে। এতিয়া তোমালোক আত্মাসকলে জ্ঞান লৈ আছা। আকৌ তালৈ যেতিয়া যাবা তেতিয়া প্ৰালম্ব ভোগ কৰিবা। তাত সকলোৰে ভাই-ভাইৰ প্ৰেম থাকে। ভাই-ভাইৰ প্ৰেম বহুত ভাল হোৱা উচিত। কাৰোবাক সন্মান দিয়া, কাৰোবাক নিদিয়া... এনেকুৱা নহয়। তেওঁলোকে কয় - হিন্দু-মুছলমান ভাই-ভাই কিন্তু এজনে আনজনক সেই সন্মান নিদিয়। ভাই-ভনী নহয়, ভাই-ভাই বুলি কোৱা উচিত। ভ্ৰাতৃত্ববোধ। আত্মা ইয়ালৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছে। তাতো ভাই-ভাই নিচিনাকৈ থাকে। ঘৰত সকলোৱে নিশ্চয় ভাই-ভাইৰ দৰে থাকিব। ভাই-ভনী, এই পোছাকতো ইয়াত এৰিবলগীয়া হয়। ভাই-ভাইৰ জ্ঞান পিতাইহে দিয়ে। আত্মা ভ্ৰুকুটিৰ মাজত থাকে। তোমালোকেও দৃষ্টি তালৈকে দিব লাগে। মই আত্মা শৰীৰৰূপী আসনত বহি আছোঁ। এইয়া আত্মাৰ সিংহাসন বা অকাল সিংহাসন। আত্মাক কেতিয়াও কালে নাথায়। সকলোৰে সিংহাসন এইয়াই হয় - ভ্ৰুকুটিৰ মাজত। ইয়াতেই সেই অকাল আত্মা বহি আছে। কিমান বুজিবলগীয়া কথা। কেচুৱাৰ শৰীৰলৈকো যেতিয়া আত্মা যায় তেতিয়া ভ্ৰুকুটিৰ মাজতহে বহেগৈ। সেই সৰু সিংহাসন আকৌ ডাঙৰ হৈ যায়। ইয়াত গৰ্ভত আত্মাই কৰ্মভোগ ভুগিবলগীয়া হয় তেতিয়া পশ্চাতাপ কৰে- মই কেতিয়াও পাপী আত্মা নহ'ম। আধা কল্প পাপ আত্মা হয়। এতিয়া পিতাৰ দ্বাৰা পাৱন আত্মা হৈ পৰে। তোমালোকে তন-মন-ধন সকলো পিতাক দি দিয়া, ইমান দানৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। দান লোৱা আৰু দিওঁতাজনো ভাৰতলৈকে আছে। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া অতি সূক্ষ্ম কথা। ভাৰত কিমান অবিদ্যাকীৰ্ত্তি থও হৈছেগৈ অন্য সকলো থও এতিয়া শেষ হৈ যাব। এইয়া পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটক (ড্ৰামা)। এইটো তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। জগতৰ লোকে নাজানে, ইয়াক জ্ঞান বুলি কোৱাতো ভাল। জ্ঞান হ'ল চ'ৰ্চ অফ ইনকাম (উপাৰ্জনৰ উৎস), ইয়াৰ পৰা বহুত উপাৰ্জন হয়। পিতাক স্মৰণ কৰা, এইটোও জ্ঞান দিয়ে আকৌ সৃষ্টি চক্ৰৰো জ্ঞান দিয়ে। এই ক্ষেত্ৰত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। আমি আত্মাসকল এতিয়া উভতি যাব লাগিব সেয়েহে এই পুৰণি সৃষ্টি আৰু পুৰণা শৰীৰৰ পৰা উপৰাম হৈ থাকিব লাগে। দেহ সহিত যি দেখিবলৈ পোৱা সেই সকলোবোৰ নাশ হৈ যাব। এতিয়া আমি স্থানান্তৰ হওঁ। এইয়াটো পিতাইহে ক'ব পাৰিব। এয়া বহুত ডাঙৰ পৰীক্ষা, যি পিতাইহে পঢ়ায়। ইয়াত কিতাপ আদিৰ প্ৰয়োজন নাই। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাই ৪৪ৰ চক্ৰ বুজাই দিয়ে। নাটকৰ (ড্ৰামাৰ) সময়সীমা কোনেও নাজানে। ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। তোমালোক এতিয়া জাগি উঠিছা, মনুষ্যতো নাজাগেই। তোমালোকে কিমান পৰিশ্ৰম কৰা, বিশ্বাস নকৰে যে ভগৱানে আহি এওঁলোকক পঢ়ায়। নিশ্চয় কাৰোবাৰ শৰীৰত আহিব নহয় জানো। এতিয়া পিতাই আত্মাসকলক ৰায় দিয়ে-এনেকুৱা-এনেকুৱা কৰা যাতে মনুষ্যই বুজি পায়। তোমালোকৰ কাৰণতো সহজ, ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই। স্কুলতো ক্ৰমানুসৰি হয়। পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰতো ক্ৰমানুসৰি হয়। এই পঢ়াৰ দ্বাৰাই বিশাল ৰাজ্য স্থাপনা হৈ আছে। এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে যাতে মই ৰজা হৈ যাওঁ। এই সময়ত তোমালোকে যি পুৰুষাৰ্থ কৰিবা সেইয়া কল্প-কল্পান্তৰলৈ কৰি থাকিবা। ইয়াক ঈশ্বৰীয় লটাৰি বুলি কোৱা হয়। কোনোবাই সৰু, কোনোবাই ডাঙৰ লটাৰি পায়। ৰাজ্যৰো লটাৰি আছে। আত্মাই যেনে কৰ্ম কৰে, সেই অনুসৰি লটাৰি পায়। কোনোবা দুখীয়া হয়, কোনোবা ধনী হয়। এই সময়ত তোমালোক সন্তানসকলে গোটেই লটাৰি পিতাৰ পৰা প্ৰাপ্ত কৰা। এই সময়ৰ পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰত বহুত নিৰ্ভৰ কৰে। এক নম্বৰৰ পুৰুষাৰ্থ হ'ল স্মৰণৰ। সেয়েহে প্ৰথমে যোগ বলেৰে স্বচ্ছতো হোৱা। তোমালোকে জানা যিমানে আমি পিতাক স্মৰণ কৰিম সিমানে জ্ঞানৰ ধাৰণা হ'ব আৰু বহুতক বুজাই নিজৰ প্ৰজা ৰচনা কৰিবা। লাগিলে যি ধৰ্মৰে নহওঁক, যেতিয়া পৰস্পৰ লগ পোৱা তেতিয়া পিতাৰ পৰিচয় দিয়া। আগলৈ তেওঁলোকে দেখিব যে বিনাশ সন্মুখত থিয় হৈ আছে। বিনাশৰ সময়ত মনুষ্যৰ বৈৰাগ্যৰ ভাৱ আছে। আমি মাথো ক'ব লাগে - তুমি হৈছা আত্মা। হে গড ফাডাৰ! কোনে ক'লে? আত্মাই। এতিয়া পিতাই আত্মাসকলক কয় যে মই তোমালোকৰ পথ প্ৰদৰ্শক হৈ তোমালোকক মুক্তি ধামলৈ লৈ যাম। বাকী আত্মাৰ কেতিয়াও বিনাশ নহয় গতিকে মোক্ষৰ কোনো প্ৰশ্নই নাই। প্ৰত্যেকে নিজৰ নিজৰ ভূমিকা পালন কৰিব লাগে। সকলো আত্মাই ইম'ৰটেল (অমৰণশীল), কেতিয়াও বিনাশ নহয়। বাকী তালৈ যাবলৈ পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়াহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। ঘৰলৈ গুছি যাবা। শেষত ডাঙৰ-ডাঙৰ সন্ন্যাসীয়েও বুজিব, উভতিতো সকলোৱেই যাব লাগিব। তোমালোকৰ বাৰ্তাই সকলোৰে বুদ্ধিত ছাপ পেলাব, সেয়েহে গায়নো আছে, অহো প্ৰভু... তোমাৰ গতি মতি, তেন্তে নিশ্চয় কাৰোবাক মত দিব নে নিজৰ ওচৰত ৰাখিব? তেওঁৰ মতেৰে কেনেকৈ সংগতি হয়, সেয়া নিশ্চয় শুনাৰ নহয় জানো। আকৌ তেওঁলোকে কয় তোমাৰ গতি মতি তুমিয়ে জানা,

আমি নাজানো। এয়া জানো কিবা কথা হ'ল! পিতাই কয় - এই শ্রীমতৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ গতি হৈ যায়।

এতিয়া তোমালোকে জানা বাবাই যি জানে সেইয়া আমাক শিকায়। তোমালোকে ক'বা আমি বাবাক চিনি পাওঁ। তেওঁলোকে গায় তোমাৰ গতি-মতি তুমিহে জানা। কিন্তু তোমালোকে এনেকৈ নোকোৱা। বুদ্ধিত গোটেই জ্ঞান ধাৰণ হ'বলৈ সময় লাগে। সম্পূৰ্ণতো এতিয়ালৈকে কোনো হোৱা নাই। সম্পূৰ্ণ হৈ গ'লেই ইয়াৰ পৰা গুছি যাব। কোনেওতো যোৱা নাই। এতিয়া সকলোৱে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। বাবাৰ (ব্ৰহ্মা) অৱশ্যে প্ৰথমতে তীব্ৰতাৰে বৈৰাগ্য উপজিছিল, দেখিলে দ্বি মুকুটধাৰী হ'ম - এইয়াও ড্ৰামা অনুসৰি বাবাই দেখুৱাইছিল। মইতো তৎক্ষণাত সুখী হৈ গ'লো। আনন্দতে সকলো এৰি দিলে। বিনাশো দেখিলে আৰু চতুৰ্ভুজো দেখিলে। বুজিলে এতিয়া ৰাজ্য পাম। কিছু দিনৰ পিছতে বিনাশ হৈ যাব। এনেকুৱা নিচা লাগি গ'ল। এতিয়াতো বুজিছে এইয়াটো ঠিকেই আছে, ৰাজধানী হ'ব। বহুতেই ৰাজ্য পাব। কেৱল এজন মই গৈ কি কৰিম। এই জ্ঞান এতিয়াহে পোৱা যায়। প্ৰথমতে আনন্দৰ সীমা নোহোৱা হৈ গ'ল। পুৰুষাৰ্থতো সকলোৱে কৰিব লাগিব। তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰিবৰ বাবেই বহি আছে। ৰাতিপুৱা স্মৰণত বহা। এনেকৈ বহাতোও ভাল। জানিলা যে বাবাৰ আগমন হৈছে। পিতা আহিল নে দাদা আহিল, এইয়াতো গুড় (শিৱ বাবা) আৰু গুড়ৰ গোথৰীয়ে গুড় ৰখা পাত্ৰ অৰ্থাৎ শিৱ বাবাৰ ৰথ ব্ৰহ্মা বাবাই) জানে। এজন-এজন সন্তানক চাই থাকিব। এজন-এজনক বহি শক্তি দিয়ে। যোগ অগ্নি হয়। যোগ অগ্নিৰে তেওঁৰ বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাওঁক। যেন বহি লাইট দিয়ে। এটা-এটা আত্মাক চাৰ্জ লাইট দিয়ে। যেনেকৈ পিতাই কয় মই প্ৰতিটো আত্মাকে বহি কাৰেণ্ট দিওঁ যাতে শক্তি ভৰি পৰে। যদি কাৰোবাৰ বুদ্ধি বাহিৰত থাকে, তেতিয়া কাৰেণ্ট ধাৰণ কৰিব নোৱাৰিব। বুদ্ধি ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত ঘূৰি ফুৰিব। তেওঁলোকে পিছে কি পাব? কোৱা হয় মিঠা ব্যৱহাৰ কৰিলে মিঠা ব্যৱহাৰ পাবা, তোমালোকে মৰম কৰিলে মৰম পাবা। বুদ্ধি যদি বাহিৰত ঘূৰি ফুৰে বেটাৰী চাৰ্জ নহ'ব। পিতা বেটাৰী চাৰ্জ কৰিবলৈ আহে, তেওঁৰ দ্বায়িত্ব হ'ল সেৱা কৰা। সন্তানে সেই সেৱা গ্ৰহণ কৰে বা নকৰে সেইটো তেওঁৰ আত্মাহে জানে। কি ভাৱনাত বহি থাকে, এই সকলো কথা পিতাই বুজায়। ময়ো পৰম আত্মা হওঁ। মোকবেটেৰীৰ লগত যোগ লগোৱা। ময়ো শক্তি দিম। বহুত মৰমেৰে এজন-এজনক শক্তি দিওঁ। তোমালোকতো বহা পিতাক স্মৰণ কৰিবৰ বাবে। বাবাই কয় মই এটা-এটা আত্মাক শক্তি দিওঁ। সন্মুখত বহি লাইট দিওঁ। তোমালোকেতো এনেকুৱা নকৰা। যি ধৰোঁতা হ'ব তেওঁ ধৰিব আৰু তেওঁৰ বেটাৰী চাৰ্জ হ'ব। বাবাই দিনে-প্ৰতিদিনে যুক্তিতো (উপাই) দি থাকে। বাকী বুজা, নুবুজা-এইটো ক্ৰম অনুসৰি বিদ্যাত্মীৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। তোমালোকে বহুত উৎকৃষ্ট বস্তু পাই আছে। কোনোবাই হজম কৰিলেহে। ডাঙৰ লটাৰি হয়। জন্ম-জন্মান্তৰৰ, কল্প-কল্পান্তৰৰ লটাৰি হয়। ইয়াৰ ওপৰত পুৰা মনোযোগ দিব লাগে। বাবাৰ পৰা মই কাৰেণ্ট লৈ আছোঁ। পিতাও ক্ৰকুটিৰ মাজত বহি আছে, কামতে। তোমালোকেও নিজকে আত্মা বুলি ভাবি বাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে, ব্ৰহ্মাক নহয়। আমি তেওঁৰ লগত যোগ লগাই বহি আছোঁ, এওঁক (ব্ৰহ্মাক) দেখিলেও আমি তেওঁক (শিৱবাবাক) চাওঁ। আত্মাৰে কথা নহয় জানো। অম্বা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(1) আত্মাক স্বচ্ছ কৰিবৰ বাবে ৰাতিপুৱাই পিতাৰ পৰা চাৰ্জ লাইট ল'ব লাগে, বুদ্ধিযোগ বাহিৰৰ পৰা আতৰাই এজন পিতাৰ লগত লগাব লাগে। পিতাৰ কাৰেণ্ট ধাৰণ কৰিব লাগে।

(2) পৰস্পৰ ভাই-ভাইৰ সঁচা মৰমেৰে থাকিব লাগে। সকলোকে সন্মান দিব লাগে। আত্মা ভাই অকাল সিংহাসনত বিৰাজমান হৈ আছে, সেয়েহে ক্ৰকুটিৰ ফালে চাইহে কথা ক'ব লাগে।

বৰদান: পিতাৰ সংস্কাৰক নিজৰ প্ৰকৃত সংস্কাৰ কৰিলেওঁতা শুভভাৱনা, শুভকামনাধাৰী হোৱা এতিয়ালৈকে কিছুমান সন্তানৰ ভাৱপ্ৰৱণতাৰ, কামৰীয়া কৰাৰ, পৰচিন্তন কৰাৰ বা শুনাৰ ভিন-ভিন সংস্কাৰ আছে, যাৰ কাৰণে কৈ দিয়া যে কি কৰিম এইয়া মোৰ সংস্কাৰেই... এই 'মোৰ' শব্দই পুৰুষাৰ্থত শিথিল কৰি দিয়ে। এইয়া ৰাৱণৰ বস্তু, মোৰ নহয়। যি পিতাৰ সংস্কাৰ হয় সেয়া ব্ৰাহ্মণৰ প্ৰকৃত সংস্কাৰ হয়। সেই সংস্কাৰ হ'ল বিশ্বকল্যাণকাৰী, শুভ চিন্তনধাৰী। সকলোৰে প্ৰতি শুভভাৱনা, শুভকামনাধাৰী।

স্লোগান: যাৰ সমৰ্থতা আছে তেওঁৰেই সৰ্বশক্তিৰ খাজানাৰ অধিকাৰী হয়।

!! ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ !!

ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ!!